

jeg kan. Jeg skal da først gøre opmærksom paa, at den højtærede Minister regnede den aarlige Merudgift til 3 Mill. Kr. Det er imidlertid ikke rigtigt. Hvis Ministeren vil drage en Sammenligning mellem Udgifterne paa den sidst vedtagne Finanslov og det her forelagte Finanslovsforslag, altsaa sammenlignede de Udgifter paa begge Forslag, som ikke gaa ind under de 31½ Mill. Kr. ekstraordinære Udgifter, saa vil han se, at der bliver en Merudgift ikke paa 3 Millioner, men paa ca. 2½ Million. Men for øvrigt er det heller ikke paa denne Maade, der skal regnes. Den rigtige Sammenligning er den mellem Normalbudgettet, saaledes som det bestod før Militærlovenes Ikrafttræden, og den normale aarlige Udgift, der vil fremtræde, naar Militærlovene ere fuldstændig gennemførte, altsaa om 8 Aar. Det tidligere Normalbudget var 19,852,000, og den aarlige Udgift, naar de nye Love om 8 Aar ere fuldt gennemførte, er efter Krigsministeriets Beregning opgivet til 22,107,000. Jeg er selvfølgelig ikke i Stand til personlig at kontrollere disse Tals Rigtighed, det er den højtærede Finansminister heller ikke, og det er ingen i dette Ting. Disse Beregninger er saadanne, som kun med nogen Sikkerhed kunne foretages netop i de Kontorer, som have med disse Ting at gøre, men det ere Beregninger, om hvis Rigtighed jeg for mit Vedkommende ikke paa nogen Maade tvivler. Der bliver da, naar Militærlovene ere fuldt traadte i Kraft, en Merudgift af godt 2¼ Mill. Kr., det vil altsaa sige, at der fra de 3 Millioner, som fremkomme ved den ekstraordinære Skat paa Indtægt og Formue fra 1918 — det Aar, hvor Forsvarslovene skulde være gennemførte —, vil være ca. ¾ Mill. Kr. tilovers og efter Finansministerens egen Beregning med en Tilvækst paa 80,000 Kr. aarlig i den ekstraordinære Skats Udbytte skulde dette til den Tid, jeg taler om, være forøget med 560,000 Kr., altsaa beløbe sig til 1,310,000 Kr. aarlig. Til den Tid skal saa til ekstraordinære Foranstaltninger være medgaaet 31½ Mill. Kr., og der vil altsaa med Fradrag af de 5,800,000 Kr., som skulde være indvundne ved Bortsalg af Grunde, være et Beløb af 25,700,000 Kr. til Forrentning og Afdrag. Naar vi regne med en Rente af 3,71 pCt., som var den effektive Forrentning af det sidst optagne ordinære Statslaan, vil der til Forrentning af Beløbet medgaa knap 950,000, nøjagtigere 943,000 Kr. Der bliver altsaa 367,000 Kr. tilbage til Afdrag. Hvad Overgangstiden angaar, vil det Beløb, som haves til Disposition til

Renter og Afdrag, blive mindre, Udgifterne ville blive større. Det vil være noget bølgende i Overgangsaaarene. Men det maa saa ogsaa erindres, at det Beløb, som bliver at forrente, eventuelt afdrage, bliver mindre, thi de ekstraordinære Udgifter afholdes ikke paa een Gang, men efterhaanden.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger om enkelte af de Betragtninger, hvorpaa den højtærede Finansminister støttede sine Slutninger; de holdt ikke ganske Stik. Han sagde t. Eks., at der vilde blive en stadig Stigning i den indkaldte Styrke, og dette maatte give en stadig større ordinær Udgift paa Finansloven. Dette beror vist paa en Misforstaaelse, thi Uddannelsesstallet er netop holdt konstant og stiger ikke med Folketallet. Det fremgaar jo af Loven. Vel ved jeg, at der med Hensyn til den Styrke, der indkaldes til Øvelse, kan blive Tale om nogen Stigning, og at der i Overgangsaaarene i det hele bliver nogen Stigning fra Aar til Aar; men den Stigning er jo fuldt ud tagen med i Betragtning ved Beregningen af Udgiften, saaledes som den normalt vil være. Naar saa Militærlovene ere traadte fuldstændigt i Kraft, altsaa fra 1918, ville disse Udgifter ikke stige mere som Følge af Lovene. Naturligvis kunne de stige som alle andre Udgifter som Følge af forøgede Priser og deslige.

Endvidere argumenterede Ministeren ud fra den Betragtning, at naar Gennemsnitsskatteindtægten pr. Hoved er falden fra 1907 til 1910, skulde det nødvendigvis ligge deri, at Skatteindtægten af de Indtægter og Formuer, som Tillægsskatten rammer, skulde være aftagen. Det er en logisk urigtig Slutning. Det behøver ikke at være saaledes. Det kan meget vel ligge i dette, at Antallet af Skatteydere er tiltaget. Jeg ved ikke, om det er saaledes, men der er intet i Vejen for at antage, at Udbyttet af de Indtægter og Formuer, der komme ind under den nye Beskatning, kan være steget, skønt Gennemsnitsindtægten i disse Aar er falden. Og jeg maa frem for alt protestere imod, at man drager alt for vidtgaaende Slutninger ud fra netop disse 3 Aar, som for største Delen have været en udpræget Depressionsperiode, en Depressionsperiode, som ganske særlig er gaaet ud netop over de større Indtægter, som der her er Tale om. Der er ingen Tvivl om, at naar de gode Tider sætte ind paa ny, vil det særlig mærkes i en Tiltagen af Skatteindtægten af de større Indtægter, af Indtægterne over 3,000 Kr.